

A következő tanévben rektorválasztára kerül sor. A jelentéstevő mandátuma 2024 márciusában szűnik meg.

A KPTI már évek óta tervezi a doktori iskola újraindítását. 2023-ban a doktori iskola újraindításának tudományos feltételei megvalósultak, így reménységgel tekintünk a 2023–2024-es tanévre, és bízunk benne, hogy sok-sok munkával és lelkesedéssel elő tudjuk készíteni az iskola újraindításához szükséges dokumentációt.

Az Ukrajnában pusztító háború következménye, hogy Közép-Kelet-Európa, de a teljes Európai Unió gazdasági növekedése megroppant, vagy jobb esetben stagnál. A bizonytalan és kiszámíthatatlan gazdasági helyzet következményeivel intézetünknek is számolnia kell, és megtörténhet, hogy jelentős költségvetési kiigazításokat kell eszközölnünk már a jövő tanévben. Nagyon bízunk abban, hogy a fenntartó egyházak hozzájárulása, a román államtól kapott fizetéskiegészítés és a magyar állam normatív támogatása továbbra is biztosítja a KPTI anyagi fenntartását. A KPTI anyagi helyzete ezeknek a támogatásoknak hiánytalan kifizetésétől függ. Köszönjük fenntartó egyházainknak, gyülekezeteinknek, lelkipásztorainknak, hogy támogatásaikkal, adományaikkal lehetővé teszik az intézet jó működését, és biztosítják a lelkipásztorképzés jövőjét.

Az 1Kir 8,57–58-cal zárom be a 2022–2023-as tanévet: *Legyen velünk Istenünk, az ÚR, abogyan őseinkkel volt. Ne hagyjon el bennünket, és ne vessen el magától! Fordítsa oda magához szívünket, hogy mindenben az ő útjain járjunk, és megtartsuk parancsolatait, rendelkezéseit és törvényeit, amelyeket őseinknek adott.*

Kovács Sándor

Isten csábított el...

Tisztelt Tanárok, Meghívott Vendégek, Családtagok,
Barátok, Kedves Diáktársak!

Isten csábított el minket, és mi engedtünk csábításának (Jer 20,7). Talán furcsa ez a gondolat, de ennek a csábításnak engedtünk akkor, amikor beléptünk az intézet főkapuján, hogy felvételi vizsgára álljunk. Ennek a csábításnak engedve álltunk meg itt együtt és tettünk fogadalmat szívre helyezett kézzel, majd indulunk el azon az úton, amelyre ő maga hívott el, és jegyzett el magának. Akkor még nem gondoltuk, hogy lesznek, akik lemorzsolódnak évfolyamunkról, és lesznek, akik csatlakoznak hozzánk az évek során. Akkor még nem is sejtettük, hogy a kilencedik egyiptomi csapás miként válik számunkra is valósággá esténként a lépcsőházban, a tantermekben és a folyosókon. Akkor még nem tudtuk, hogy a hideg beálltával ki sem mennünk ahhoz, hogy a szükségesnek érezzük télikabátunk felöltését. Akkor még nem is tudtuk igazán felfogni, hogy mit fogadtunk meg, és

hogy mi vár reánk: hat esztendő, amely fergeteges, felejthetetlen és meghatározó lesz. Mindezt persze nem hittük volna el, ha valaki közmunka közben, vagy az első egyetemes egyháztörténeti óra után mondta volna el nekünk.

Most pedig itt állunk, és visszatekintve az itt töltött évekre elmondhatjuk, hogy mindez tapasztalati valósággá vált számunkra. Közben baráti kapcsolatok alakultak ki, szívek találtak egymásra, és fonódtak össze egymással. Sok csalódás és emelkedett pillanat, elkeseredés és reménység, bánattól borús és örömtől derűs percek színezték ittlétünket. Emlékek tömkelegét tudnánk szavakba öntve sorolni: reggeli kávézásokat és beszélgetéseket, éjszakába nyúló gondolatcseréket, vizsgára való közös készüléseket, amikor egy-egy öszövétségi és lelkigondozási vizsga előtti estén a sokak számára ismert szállóigével biztattuk egymást: „Fel a fejjel, semmi remény!” Ezekben a pillanatokban egyre egyértelműbbé vált számunkra, hogy a jelenlét nemcsak a tanórákon fontos, hanem az interperszonális kapcsolatainkban is. A lényeges viszont az, hogy e hat év alatt lehetőségünk nyílt többet megtudnunk szubjektív egzisztenciánk dimenziójáról, azaz önmagunkról és a numinózumról, יהוה צבאות-ról, a Preexisztensről, létünk alapjának eszkatológiai manifesztációjáról, a Paraklétostról s arról, akit a mindennapi imáságainkban így szólítottunk meg: Atya, Fiú, Szentlélek. Ezen ismeretek elsajátításában és gyarapításában segítettek önök, kedves tanáraink, amit ezúton is köszönünk.

Voltak persze olyan pillanatok, amikor a vizsgán nem mindig tudtuk eldönteni, hogy arcuk mosolya jó feleletünk, vagy pedig az általunk kreált új kutatási eredmények nyugtázása volt. Ha pedig kiderült, hogy az utóbbi felett mosolyog-

Horváth József búcsúbeszédet mond a végzős hallgatók nevében

tak, akkor mindjárt világossá vált előttünk, hogy mit jelent valójában a לֹא רָחֵם, azaz, hogy nincs kegyelem (Hós 2,22). Ugyanakkor nem egyszer tapasztaltuk azt is, hogy noha nem ismertük fel az ige hifil formáját, összekevertük a fontos évszámokat, nem voltunk eléggé tájékozottak a kortörténeti és a bevezetéstani kérdésekben, és hogy rendszerszemléletünk eléggé rendszertelen volt, mégis elkezdtek írni indexünkbe, és átmentünk – „kegyelemből, hit által”.

Kedves diáktársaink, ezekről ti is tudnátok mesélni, akár csak a reggeli áhítatokról, amelyen álmosan, olykor papucsban és félig pizsamában vettünk részt, meg a rituális jegyzet megsemmisítéséről és a közös zenés együttlétekről. De ti még ne meséljete, hanem éljétek meg azokat az alkalmakat, amelyek lehetőséget nyújtanak az egymással töltött időre és a fejlődésre. Ne a padokon heverő, hanem a szívekbe vésett QR-kódok ösztönözzenek arra, hogy legyetek jelen egymásnak és egymásért. Így a kötelezettség lehetőséggé, a kényszeredettség önszántsággá, a háborgás pedig érdeklődéssé változik. Ezt pedig nem úgy mondom, mint valaki kívülálló, hanem mint egy közületek, aki tudom, hogy ez sokszor mekkora küzdelemmel és erőfeszítéssel jár, főként 7:45-kor.

Kedves Tanáraink és Dáktársaink! Ezekkel a gondolatokkal nem búcsúzkodni szeretnénk, hanem csupán ennek reményében elköszönni: „Meglásd, újra látjuk egymást!” – és addig is: „Szent kezében őrizzen meg ő!”

Horváth József

Tíz év után újra összeült a Coetus Theologorum Illyefalván

2013. július 11-én került sor Illyefalván a Kárpát-medencei magyar nyelvű teológiai képzést nyújtó felsőoktatási intézmények oktatóinak közös találkozójára, a Coetus Theologorumra. A Coetus Theologorum utoljára Debrecenben ülésezett 2013. augusztus 23–24. között. A mostani találkozó abban a tekintetben volt rendhagyó a Coetus történetében, hogy ezen nemcsak a lelkészképző intézmények oktatói voltak jelen, hanem a fenntartó református egyházak püspökei is. A megbeszélés témája, akár csak 10 évvel ezelőtt,¹ a lelkészképzés jövője volt.

A közös megbeszélést több online találkozó előzte meg 2023 folyamán. Ezen a lelkészképzés elvi szempontrendszerre és a képzés kompetenciakövetelményeinek revíziója került terítékre. A munkaanyagot, amelynek megbeszélésére

¹ Ld. Adorjáni Zoltán: Visszatekintés 2013. második felének néhány rendezvényére. In: *Református Szemle* 107. (2014/1), (109–116) 111., a *Coetus Theologorum* alcím alatt.